

Publicerad 2013-05-01 09:57 av blåhimmel

William (det var verkligen inget)

det är 2006
men ändå inte

världen vet inte vad 2006 är
förrän det är förbi
aldrig mer kommer igen

tiden bor i svansen
på en namnlös
komet

just nu är det bara
nu

göteborg är inte göteborg
förrän alla nattljusen
går upp
i stjärnorna
och
kommer ner igen
för sista gången

och det är söndag
fast ändå inte

det finns en ungdom
i ett hus med
många våningar
ett moln svävar
fritt förbi
syns genom ett badrumsfönster

på den sidan av
glaset
finns ännu en
ödmjuk morgonhimmel
den ger inga löften
men lovar ändå allt
för den

som vill

och det finns ingen
som vill lika mycket som du
river upp alla nattens drömmar
från hårbotten
med en liten kam

det finns ett visst antal minuter
vissa räknar dem
andra inte

du kan räkna
men ibland spelar det ingen roll
att vara narcissus ibland
bara finnas i en spegelbild
som speglar allt förutom
just tiden

han kan inte räkna
och det är väl lika
bra

annars vore han inte sig själv

det tillhör allt
som inte ryms i en spegel
utan taktkänsla

och

det finns ett visst antal minuter
på tidiga söndagar
finns det ingen som
håller takten

varje morgon
är tidig på
söndagar

som om natten har
lite mer att ge eller
som om dagen vill
för mycket

kanske vill dagen ändå
för mycket
för just ungdomen

och

om det skulle vara så
skulle det vara
ömsesidigt

dagen räcker inte till
det gör inte heller
ungdomen

du gillar att se bra ut
men
om världen fick bestämma
skulle du vara fulast
i den
på den
vid sidan om den

du tar aldrig tiden på dig själv
just därför

om du någonsin skulle
göra det
så skulle det vara för
att vara säker på att tiden
inte räcker till

för du gillar att se bra ut
på söndagar

som en virvelvind
kanske som
en tornado

är du i dina
ögonblick
kastas runt och snurrar vilt tills
de slungas ut i rymden som
en randig kille
i jeanstyg
topp till tå

står stilla
världen snurrar
några sekunder
till

jorden snurrar
alltid
den är gjord
för
att bli nedtrampad
av ett par
röda
doc
martens

tänker du
tvingar ner foten i en sko som
inte vet vad bråttom är

knyter aldrig upp skorna
intalar dig att det sparar
tid

en pojke i verkligheten
och en pojke
i en spegel

byter en sista blick

handtaget i handen
och
en virvelvind
eller kanske en tornado
släpps ut i
världen

alla trappsteg ner
bombnedslag
försvinner ur medvetandet

samma stund
som hälen lyfter

är på väg

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren blåhimmel med Poeter.se id #44491 innehar upphovsrätten